

ansaae Fordelene ved denne Tilstand for overvefende; og Fordelene ved denne Tilstand ere, at Monarchiets Sammenhold derved styrkes og muliggjøres; men det forekommer det mig, at den ærede Rigsdagsmand ikke skulde drage saa heftigt tilfælt imod.

Tscherning: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand kan kun faae Ordet for en personlig Bemærkning, da han allerede har talt 3 Gange.

Tscherning: Jeg indrømmer det, men efter de sidste Udtalelser vil den ærede Forsamling finde det billigt og maaffee nyttigt, om ogsaa jeg ytrer mig. Det er for stor en Ære, der saa jevnlig gjøres mig, naar det siges, at jeg fremfor nogen Anden har bragt vor Udvikling paa det Stadium, hvor vi nu ere, men jeg skal dog ikke i mindste Maade vige bort deraf. Jeg har saa tidligt som Noget anerkjendt, at man maatte gaae ad den betegnede Vej, men jeg har fra det første Dieblif ligeoverfor Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 viist, at der ved Siden af det, der nødvendigviis laa dert, sneg sig en Bestræbelse frem efter at skaffe en Heelhed tilveie, som vilde nedbryde Friheden i de forskjellige Landsdele. Jeg har stadigt arbejdet paa at forhindre, at den Art Overgreb ikke skulde skee, og naar jeg har kæmpet mod det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Lindberg), saa har jeg gjort det, fordi der ikke derved, at een Sætning blev udeladt, blev ført nogen anden ind, som gjorde det, der er kommet, til en Nødvendighed. Jeg har i den første Forsamling af Thyemands-Raadet paaviist de Ulemper, der vare forbundne med Geheimestatsraadet, navnlig naar det havde besluttende Myndighed, og jeg har ikke været Skyld i, at en Thyemandsforsamling er bleven brugt, ikke til at give Raad, men til at sige Ja eller Nei der, hvor det erklærede, at der var fuldt af Feil. Jeg har her gjort, hvad der stod i min Magt, for at vise, at det Geheimestatsraad, indført med en Forsatning som den nuværende, vilde blive ødelæggende for Landsdelene og for den hele Forsatning, og jeg har gjort, hvad noget

Menneske kunde gjøre, for at forhindre Følgerne af den skæve Retning, vi havde indslaaet; idet vi vilde gjøre for Meget til indre Anliggender, hvorfor vi ere komne i en uheldig Stilling ligeoverfor dem, der kunde kræve os til Regnskab derfor. Vi have villet gjøre For meget til indre Anliggender, vi have for meget villet blande Monarchiets Fællesregjering ind i de særlige Anliggender; vi ere viste tilbage, det har jeg advaret imod fra det første Dieblif af, og det advarer jeg imod endnu, idet jeg siger: Stulle vi arbejde os saaledes igjennem, at Danmark ikke i hele Europa bliver besyldt for at ville tyrannisere de andre Landsdele, saa skal man lade Landsdelene udfrie sig i, hvad der er særlige Anliggender, og lade disse Anliggenders Bestyrelse være sand.

Judenrigsministeren: Jeg har havt den Lykke eller, om man vil, den Ulykke, det har i alt Fald været min Løb, at staae udenfor den politiske Forhandling i den Tid, da den Omdannelse af Forsatningen, som har ført til den nuværende Retstilstand, fandt Sted, og jeg tør netop derfor troe, at jeg med saa meget desto større Ro og Koldblodighed har betragtet den hele Forsatnings-Udvikling. Efterat jeg imidlertid er blevet kaldet til at indtage den Stilling, jeg nu beklæder, kan jeg ikke ansee det for forsvartligt gjentagne Gange at høre den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) benytte andre Sagers Forhandling til at gjøre bestemte Angreb paa væsentlige Punkter i den gjældende Retstilstand uden derimod at stille min bestemte Dpfattelse; det anseer jeg ligefrem for min Pligt; jeg vilde svigte min Pligt, dersom den ærede Holbekske Rigsdagsmand den ene Dag efter den anden skulde kunne gjøre sine særskilte mod den gjældende Forsatning stridende Ansuelser gjældende, uden at man nogenstunde mødte dem med en bestemt Modsigelse. Til en Forhandling af dette Spørgsmaal er Stedet ikke her.

Bable: Jeg tillader mig blot at spørge, hvem der maa være den bedste Fortolker af Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, den Mand, som i denne Sal mødte Kundgjørelsen med det